

บทที่ 5

การศึกษาพัฒนาการของภาษาในระหว่างของนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

นอกจากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของภาษาในระหว่างในเชิงตัดขวาง(Cross sectional study) โดยศึกษารูปแบบด้านหน่วยคำและวากยสัมพันธ์ของภาษาในระหว่างของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ และรายงานลักษณะของภาษาในระหว่างของนักศึกษา 2 กลุ่มนี้ว่า มีรูปที่เบี่ยงเบนไปจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาเป้าหมายที่เรียนในเชิงปริมาณ ดังรายละเอียดที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 4 แล้วนั้น ผู้วิจัยยังได้ศึกษาภาษาในระหว่างในเชิงต่อเนื่องระยะยาว (Longitudinal study) ซึ่งเป็นการศึกษาในเชิงพัฒนาการเพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีพัฒนาการของภาษาในระหว่างอย่างไร นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาลักษณะของภาษาในระหว่างเฉพาะบุคคลซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาภาษาในระหว่างในงานวิจัยนี้ด้วย

การศึกษาภาษาในระหว่างในเชิงต่อเนื่องระยะยาวในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาจากข้อมูลงานเขียนของกลุ่มสูงจำนวน 150 ชิ้น และกลุ่มต่ำจำนวน 150 ชิ้น โดยได้บันทึกและติดตามกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ตลอดระยะเวลา 2 ภาคการศึกษา เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ รวมทั้งศึกษาลักษณะของภาษาในระหว่างของผู้เรียนรายบุคคลด้วย จากการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยได้พบพัฒนาการของภาษาในระหว่างของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มดังกล่าวทั้งในลักษณะภาพรวมของกลุ่ม และลักษณะเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกันที่น่าสนใจ สามารถกล่าวถึงได้ดังต่อไปนี้

5.1 พัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูง

ในการศึกษาพัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงผู้วิจัยได้บันทึกลักษณะของภาษาในระหว่างที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและที่ตรงกับภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ของผู้เรียนแต่ละบุคคลในกลุ่มสูง เพื่อศึกษาว่าลักษณะของภาษาในระหว่างจากงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ลักษณะใดบ้างที่ยังคงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน และลักษณะใดบ้างที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนอีกต่อไป

5.1.1 พัฒนาการของภาษาในระหว่างในภาพรวมของกลุ่มสูง

การศึกษาพัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูง ผู้วิจัยได้บันทึกลักษณะของภาษาในระหว่างที่บียงเบนจากภาษาเป้าหมายและลักษณะที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ที่ปรากฏในงานเขียนแต่ละชิ้นของกลุ่มสูงตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงงานเขียนชิ้นที่ 10 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 33 ลักษณะของภาษาในระหว่างของ H1

H 1	NP						VP					PP.	Exist.
	Assign.	Art.	Quan.	Demon.	Num.	Poss.	Pron.	Mod.	Pri.	MV.	SV.		
H 1.1	x✓	x	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	x✓	✓	✓
H 1.2	✓	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	x✓	-
H 1.3	x✓	-	-	x	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	x✓	✓
H 1.4	x✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	x✓	✓	✓	x✓	x✓	-
H 1.5	x✓	-	-	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓
H 1.6	x✓	-	-	-	✓	✓x	-	✓	✓	x✓	✓	✓	-
H 1.7	✓	✓	-	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓
H 1.8	x✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
H 1.9	x✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
H 1.10	x✓	✓	x	✓	✓	✓	✓	x✓	✓	✓	x✓	x✓	✓

จากตัวอย่างจะเห็นว่าลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงคนที่ 1 ที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงงานเขียนชิ้นที่ 10 มี 2 แบบ คือ

1) ลักษณะคงที่ หมายถึงมีลักษณะที่ถูกต้อง (✓) ตลอดตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 เช่น ในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive) ของ H1 ผู้วิจัยพบลักษณะคงที่ในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่ตรงกับภาษาเป้าหมายทั้งหมดในงานเขียนที่มีการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ ลักษณะคงที่นี้อาจเป็นลักษณะที่ผิด(x) ตลอดก็ได้ แต่ในกรณีนี้ไม่พบลักษณะดังกล่าวใน H1

2) ลักษณะไม่คงที่หรือเวียนกลับ(Spiral) ซึ่งมี 2 แบบย่อย คือลักษณะไม่คงที่ที่ปรากฏในงานชิ้นเดียวกัน แสดงโดยเครื่องหมายถูกผิด(✓×)หรือผิดถูก(×✓) อีกลักษณะหนึ่งก็คือลักษณะไม่คงที่ที่ถูกในงานหนึ่งแต่ต่อมามีลักษณะผิดปรากฏในงานเขียนคนละชิ้น ลักษณะไม่คงที่ที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นเดียวกันจากตัวอย่างข้างต้น ได้แก่ ในการใช้คำนำหน้านาม (Article) ซึ่งมีลักษณะที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและลักษณะที่ตรงกับภาษาเป้าหมายปรากฏในงานเขียนชิ้นเดียวกัน(×✓) ส่วนลักษณะไม่คงที่ที่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายปรากฏในงานเขียนคนละชิ้น เช่นการใช้คำบอกจำนวน(Numerical) ซึ่งในงานเขียนชิ้นที่ 1 พบการใช้คำบอกจำนวนที่มีรูปแบบตรงกับภาษาเป้าหมาย แสดงโดยเครื่องหมาย (✓) ส่วนในงานเขียนชิ้นที่ 3 พบการใช้คำบอกจำนวนที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายแสดงโดยเครื่องหมาย (×) ลักษณะภาษาในระหว่างที่มีรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏในงานเขียนคนละชิ้นกันนี้ ผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะไม่คงที่ด้วยเช่นกัน ส่วนเครื่องหมาย(-)แสดงว่าไม่ปรากฏรูปไวยากรณ์ในข้อมูลชิ้นนั้น ในกรณีที่มีลักษณะไม่คงที่ในระยะแรก แต่ต่อมาพบว่าเกิดลักษณะถูกคงที่แสดงว่าผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะทางไวยากรณ์นั้นๆ แล้ว แต่ถ้าลักษณะไม่คงที่เกิดขึ้นโดยตลอดจะถือว่าเป็นลักษณะคงตัว(Fossilization) เช่นในกรณีของการใช้คำนำหน้านามของHI ที่แสดงเป็นตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้สรุปลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูง จากการบันทึกลักษณะของภาษาในระหว่างที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ของคนที่ 1 ถึงคนที่ 15 กล่าวคือ หากพบว่าในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 มีลักษณะที่ถูก (✓) ตลอดตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 หรือมีลักษณะที่ผิด (×) ตลอดจะจัดเป็นลักษณะคงที่ หากพบว่ามีลักษณะไม่คงที่คือถูก(✓)ในงานหนึ่งแต่ต่อมามีลักษณะผิด (×) หรือถูกผิด (×✓) และมีลักษณะที่ถูก (✓) ในที่สุด จัดเป็นลักษณะที่ผู้เรียนเรียนรู้แล้ว และหากพบว่ามีลักษณะถูก (✓) ผิด (×) หรือ (×✓) ถึงงานเขียนชิ้นที่ 10 จัดเป็นลักษณะไม่คงที่ ดังที่เสนอไว้ในตารางที่ 34

ลักษณะไม่คงที่ที่เกิดขึ้นในช่วงแรกแต่ในช่วงหลังไม่เกิดขึ้นอีก ถือว่าเป็นลักษณะที่เกิดการเรียนรู้แล้วในท้ายที่สุด ลักษณะเช่นนี้ ผู้วิจัยจะแสดงในตารางในช่องของลักษณะไม่คงที่ (เรียนรู้) ดังในตารางที่ 34 อย่างไรก็ตาม จะมีลักษณะไม่คงที่ที่มีการเวียนกลับมาผิดอีก ลักษณะเช่นนี้ผู้วิจัยจัดเป็นลักษณะไม่คงที่ที่ผู้เรียนยังไม่เรียนรู้ เรียกว่า ลักษณะไม่คงที่ (ยังไม่เรียนรู้) ลักษณะไม่คงที่ (ยังไม่เรียนรู้) นี้ หากปรากฏอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะมีการสอนหรือให้ทำแบบฝึกหัดเพิ่มแล้วก็ตาม ก็ยังมีความเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมาย จัดได้ว่าเป็นลักษณะคงตัว (fossilization)

ตารางที่ 34 ลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูง

รูปภาษา	ลักษณะคงที่		ลักษณะที่ไม่คงที่ (เรียนรู้)	ลักษณะไม่คงที่ (ยังไม่เรียนรู้)
	ถูก(✓)	ผิด(x)	ผิด(x) / ถูก(✓)	ถูกผิด (✓x)
(1)คำนำหน้านาม (Article)			///	//// // /
(2)คำบอกปริมาณ (Quantifier)	/		//// //	////
(3)ตัวกำหนด (Demonstrative)	//// //		////	//
(4)คำบอกจำนวน (Numeral)	//// //		////	//
(5) คำแสดงความเป็น เจ้าของ(Possessive)	//// //		///	///
(6)คำสรรพนาม (Pronoun)	//// //		//// //	/
(7)กริยาช่วยขอกมาลา (Modal)	//// /		//// //	/
(8)กริยาเอก(Primary verb)	/		//// ://	///
(9)กริยาหลัก(Main verb)	/		//// //	//// //
(10) ความสอดคล้อง ประธาน-กริยา(S-V agreement)			//// // /	///
(11)กาล (Tense)	//		//// :////	///
(12)บุพบทวลี Prepositional Phrase	//		//// ://	///
(13)หน่วยสร้างการมี อยู่ (Existential)	//// //	/	///	/

ลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงปรากฏทั้งสามลักษณะ ได้แก่ ลักษณะที่
 ลักษณะที่เรียนรู้แล้ว และลักษณะที่ไม่คงที่ ลักษณะของภาษาในระหว่างที่มีลักษณะคงที่ ส่วนใหญ่
 ปรากฏในการใช้ตัวกำหนด คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้คำสรรพนาม การใช้
 กริยาช่วยบอกมาลา (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) ส่วนลักษณะที่ไม่คงที่ส่วนใหญ่ปรากฏในการใช้คำ
 นำหน้านาม การใช้คำบอกปริมาณ การใช้กริยาเอก การใช้กริยาหลัก การแสดงความสอดคล้องระหว่าง
 ประธาน – กริยา การใช้กาล และการใช้บุพบทวลี (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) สำหรับลักษณะคงที่ซึ่ง
 เป็นรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและเป็นลักษณะคงตัว พบในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ในงาน
 เขียนชิ้น 4 ของ H 15 ในประโยค (1) * Between a man and a woman have one box. ส่วนในงานเขียนชิ้น
 อื่นๆ ไม่พบการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่

ลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างดังที่ปรากฏในตาราง 34 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการ
 เรียนรู้การใช้ตัวกำหนด คำบอกจำนวน คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคำสรรพนามแล้ว ในที่นี้ผู้วิจัยขอ
 ยกตัวอย่างลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้คำสรรพนาม ผู้วิจัยพบว่า H 2 , H 3 , H4 , H5 , H7,
 H 8, H11, H12, H13, H14 สามารถใช้คำสรรพนามในรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายตั้งแต่นำงานเขียนชิ้น
 ที่ 1 ถึงงานเขียนชิ้นที่ 10 (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) สำหรับลักษณะที่ไม่คงที่ในการใช้คำสรรพนาม
 ซึ่งพบเป็นส่วนน้อยในงานเขียนของกลุ่มสูง ได้แก่ การใช้สรรพนามเงา การใช้บุรุษสรรพนามที่เป็น
 ประธานของกริยา แทนบุรุษสรรพนามที่เป็นกรรมของกริยา ดังตัวอย่าง

(2) * *My sister she* is like my father. (H15)

(3) *When they went to the theater, they always see it because it's *make they* feel
 romantic. (H6)

ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ส่วนใหญ่พบในกริยาวลี ในนามวลี และในบุพบท
 วลี เป็นลักษณะของภาษาในระหว่างที่มีรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่
 ปรากฏในงานเขียนคนละชิ้น ในกริยาวลีลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ที่พบได้แก่ การใช้กริยา
 เอก การใช้กริยาหลัก และการแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน – กริยา การใช้กาล ในนามวลี
 ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ที่พบได้แก่การใช้คำนำหน้านาม และการใช้คำบอกปริมาณ และพบ
 ลักษณะไม่คงที่ในการใช้บุพบทวลีด้วยเช่นกัน ดังตัวอย่างลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ในการใช้คำ
 นำหน้านามของ H3 ที่ แสดงไว้ในตารางที่ 35

ตาราง 35 ลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามของ H3

H 3/Assignment	Article
H 3.1	✓
H 3.2	-
H 3.3	✓
H 3.4	✓
H 3.5	✓ x
H 3.6	✓ x
H 3.7	✓ x
H 3.8	✓ x
H 3.9	✓ x
H 3.10	✓ x

ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่แสดงให้เห็นว่าความรู้ทางภาษาของผู้เรียนอยู่ในช่วงปรับเปลี่ยน เช่น ในการใช้คำนำหน้านามของ H3 ผู้วิจัยพบลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะ (indefinite article) ในรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ในขณะที่เดียวกันก็พบลักษณะที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในงานเขียนขึ้นเดียวกันด้วย ดังตัวอย่าง

(3) * Mary is reading a book. (H3.5)

(4) * ^ Boy and ^ girl are talking and sitting on the grass near the pool. (H3.5)

(5) * I think it would be very nice to visit the place in magazine. (H3.10)

ตัวอย่าง(3) และ (4) เป็นลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ที่ปรากฏในงานเขียนขึ้นเดียวกันของ H 3 ตัวอย่าง (5) เป็นลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ที่ปรากฏในงานเขียนขึ้นที่ 10 แสดงให้เห็นว่า H 3 ยังไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะในภาษาอังกฤษ

5.1.2 พัฒนาการของภาษาในระหว่างเฉพาะบุคคลในกลุ่มสูง

การศึกษาภาษาของผู้เรียนตามแนวคิดของการศึกษาภาษาในระหว่างที่สำคัญคือการศึกษาภาษาของผู้เรียนเป็นรายบุคคล (idiosyncratic dialect) ซึ่งจากการวิเคราะห์งานเขียนของกลุ่มสูงเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยพบว่าลักษณะของภาษาในระหว่างของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ลักษณะของภาษาในระหว่างที่พบมีทั้งลักษณะที่คงที่และไม่คงที่ ตัวอย่างเช่นลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างในงานเขียนของ H1 และ H2 มีความแตกต่างกัน ลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างของ H1 ได้แก่การใช้คำบอกปริมาณ การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้กริยาช่วยบอกมาลา การใช้คำกริยาหลัก และการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ส่วนลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างของ H2 ได้แก่ การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้คำสรรพนาม การใช้กาล การใช้นุพบทวลิ และการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนแต่ละคนมีพัฒนาการทางภาษาที่ต่างกัน ดังที่แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 36 ลักษณะของภาษาในระหว่างเฉพาะบุคคลของกลุ่มสูง

High	NP						VP					PP.	Exist.
	Assign.	Art.	Quan.	Demon.	Num.	Poss.	Pron.	Mod.	Pri.	MV.	SV.		
H 1	✓x	✓	✓x	x✓	✓	x✓	✓	x✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓
H 2	x✓	x✓	x✓	x✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓	✓	✓
H 3	✓x	✓x	✓x	✓x	✓	✓	✓	✓x	✓x	✓x	x✓	x✓	x✓
H 4	✓x	x✓	-	✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓x	✓x	✓x	x✓	✓
H 5	✓x	✓x	✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	✓x	✓x	x✓	✓	x✓
H 6	x✓	x✓	✓	✓	✓x	x✓	x✓	x✓	✓x	x✓	x✓	x✓	x✓
H 7	✓x	x✓	x✓	✓	x✓	✓	✓x	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓
H 8	✓x	x✓	✓	✓	x✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓	x✓	✓
H 9	✓x	✓x	✓	✓	✓	x✓	✓	✓x	✓x	x✓	x✓	✓x	✓
H 10	✓x	x✓	✓	✓	✓x	x✓	x✓	✓x	✓x	✓x	✓	x✓	✓
H 11	✓x	✓x	✓	x✓	✓x	✓	✓	✓	✓x	x✓	x✓	x✓	x✓
H 12	x✓	x✓	✓x	✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓	✓
H 13	x✓	x✓	x✓	✓	✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓	x
H 14	✓x	✓x	✓	x✓	✓	✓	✓x	x✓	x✓	x✓	✓x	✓x	✓x
H 15	✓x	x✓	✓	x✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x

เครื่องหมาย ✓ หมายถึงลักษณะคงที่มีรูปตรงกับภาษาเป้าหมาย

เครื่องหมาย x หมายถึงลักษณะคงที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย

เครื่องหมาย x✓ หมายถึงลักษณะที่ไม่คงที่ที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

เครื่องหมาย ✓x หมายถึงลักษณะที่ไม่คงที่ที่ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้

เครื่องหมาย - หมายถึงลักษณะที่ไม่ปรากฏในข้อมูล

ลักษณะของภาษาในระหว่างของผู้เรียนแต่ละบุคคลมีลักษณะเฉพาะตน ซึ่งจะเห็นว่า ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ที่แสดงว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว เช่น ลักษณะของภาษาในระหว่างของ H 2 ส่วนลักษณะที่แสดงว่าผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ เช่น ลักษณะของภาษาในระหว่างของ H1 ซึ่งมีลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่และยังไม่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม และตัวกำหนด

อย่างไรก็ตามภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่สามารถพัฒนาสู่รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายได้ ดังตัวอย่างลักษณะของภาษาในระหว่างที่ปรากฏในงานเขียนของ H 12 ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามของ H 12

H 12/Assignment	Article
H 12.1	x
H 12.2	✓
H 12.3	✓
H 12.4	x ✓
H 12.5	✓
H 12.6	✓
H 12.7	✓ x
H 12.8	✓
H 12.9	✓
H 12.10	✓

ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ปรากฏในงานเขียนของ H12 มีทั้งลักษณะที่ไม่คงที่ที่สามารถพัฒนาไปสู่ภาษาเป้าหมายได้ ได้แก่การใช้คำนำหน้านาม การใช้คำบอกปริมาณ การใช้กริยาช่วยบอกมาลา การใช้กริยาเอก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน - กริยา และการใช้กาล ส่วนลักษณะไม่คงที่ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ได้แก่การใช้คำนำหน้านาม ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่แต่สามารถพัฒนาไปสู่ภาษาเป้าหมายได้ เช่นที่ปรากฏดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (6) I live in a high rise apartment building. (H 12.4)
- (7)*There is ^larger street and a lot of traffic congestion in front of my building.(H12.4)
- (8) * I wear ^ fashionable shirt with jean or skirt jean and beautiful shoes. (H 12.7)
- (9) I will learn how to set a flower garden. (H12.10)

จากตัวอย่างในประโยค (6) และ (7) แสดงถึงลักษณะที่ไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านาม ในตัวอย่าง (6) ลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะมีรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ในตัวอย่าง (7) และ (8) ลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะมีรูปที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและในตัวอย่างใน (9) ลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะมีรูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมายซึ่งแสดงให้เห็นพัฒนาการของผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านามแบบไม่ชี้เฉพาะได้ในที่สุด

5.2 พัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มต่ำ

ในการศึกษาพัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มต่ำผู้วิจัยได้บันทึกลักษณะของภาษาในระหว่างที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและที่ตรงกับภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ของผู้เรียนแต่ละบุคคลในกลุ่มต่ำ เพื่อศึกษาว่าลักษณะของภาษาในระหว่างจากงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ลักษณะใดบ้างที่ยังคงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน และลักษณะใดบ้างที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว

5.2.1 พัฒนาการของภาษาในระหว่างในภาพรวมของกลุ่มต่ำ

การศึกษาพัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มต่ำ ผู้วิจัยได้บันทึกลักษณะของภาษาในระหว่างที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ที่ปรากฏในงานเขียนแต่ละชิ้นของกลุ่มต่ำตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงงานเขียนชิ้นที่ 10 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 38 ลักษณะของภาษาในระหว่างของ L1

L1	NP						VP					PP.	Exist.
	Assign.	Art.	Quan.	Demon.	Num.	Poss.	Pron.	Mod.	Pri.	MV.	SV.		
L1.1	x	-	-	-	✓x	✓	-	✓x	✓	✓x	✓	✓	-
L1.2	x	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓x	✓x	✓	✓	-
L1.3	✓x	-	-	✓	✓	x	-	✓	✓	x✓	✓	✓	x
L1.4	✓x	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓x	✓	x✓	✓	-
L1.5	✓x	✓	-	-	-	✓	-	✓	✓	✓	✓	x	-
L1.6	✓	-	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	x✓	✓	x	-
L1.7	-	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	x✓	✓x	x	✓
L1.8	x	x✓	-	-	-	✓	✓	-	x✓	✓	✓	-	-
L1.9	x	-	-	-	-	✓	✓	✓	x✓	✓	✓	✓	-
L1.10	-	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	✓	✓	x	-

จากตัวอย่างจะเห็นว่าลักษณะของภาษาในระหว่างของ L1 ที่ปรากฏในงานเขียนชั้นที่ 1 ถึงงานเขียนชั้นที่ 10 มี 2 แบบ คือ 1) ลักษณะคงที่ ซึ่งผู้วิจัยแสดงโดยเครื่องหมายถูก (✓) หรือผิด (x) ได้แก่ การใช้คำบอกจำนวน ผู้วิจัยพบลักษณะของภาษาในระหว่างที่ตรงกับภาษาเป้าหมายจากงานเขียนที่มีการใช้คำบอกจำนวนและกริยาช่วยบอกมาลา 2) ลักษณะไม่คงที่ (spiral) ซึ่งมี 2 แบบย่อย คือลักษณะไม่คงที่ที่ปรากฏในงานเขียนชั้นเดียวกัน แสดงโดยเครื่องหมายถูกผิด (✓x) หรือผิดถูก (x✓) และลักษณะไม่คงที่ที่ปรากฏในงานเขียนคนละชั้น ลักษณะไม่คงที่ที่ปรากฏในงานเขียนชั้นเดียวกันจากตัวอย่าง ได้แก่ การใช้คำนำหน้านามที่มีลักษณะตรงกับภาษาเป้าหมายและเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏในงานเขียนชั้นเดียวกันคืองานเขียนชั้นที่ 3, 4, และ 5 ส่วนลักษณะไม่คงที่ที่มีรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายปรากฏในงานเขียนคนละชั้น เช่นการใช้สรรพนาม ซึ่งในงานเขียนชั้นที่ 3 พบการใช้คำสรรพนามที่มีรูปแบบเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย แสดงโดยเครื่องหมาย (x) ส่วนในงานเขียนที่เหลืออีก 9 ชั้น พบการใช้คำสรรพนามที่มีรูปแบบตรงกับภาษาเป้าหมายแสดงโดยเครื่องหมาย (✓) ลักษณะภาษาในระหว่างที่มีรูปแบบตรงกับภาษาเป้าหมายและเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายปรากฏในงานเขียนคนละชั้นกันนี้ผู้วิจัยจัดให้เป็นลักษณะที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว

ผู้วิจัยได้สรุปลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูง จากการบันทึกลักษณะของภาษาในระหว่างที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ของคนที่ 1 ถึงคนที่ 15 กล่าวคือ หากพบว่าในงานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 มีลักษณะที่ถูก (✓) ตลอดตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 หรือมีลักษณะที่ผิด (×) ตลอดจะจัดเป็นลักษณะคงที่ หากพบว่ามีลักษณะไม่คงที่คือถูก(✓)ในงานหนึ่งแต่ต่อมามีลักษณะผิด (×) หรือถูกผิด (×✓) และมีลักษณะที่ถูก (✓) ในที่สุด จัดเป็นลักษณะที่ผู้เรียนเรียนรู้แล้ว และหากพบว่ามีลักษณะถูก (✓) ผิด (×) หรือ (×✓) ถึงงานเขียนชิ้นที่ 10 จัดเป็นลักษณะไม่คงที่ ดังที่เสนอไว้ในตารางที่ 39

ตาราง 39 ลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มต่ำ

รูปภาพ	ลักษณะคงที่		ลักษณะที่ไม่คงที่ (เรียนรู้)	ลักษณะไม่คงที่ (ยังไม่เรียนรู้)
	ถูก(✓)	ผิด(×)	ผิด(×) / ถูก(✓)	ถูกผิด (✓×)
(1)คำนำหน้านาม (Article)			//// /	//// ////
(2)คำบอกปริมาณ (Quantifier)	////	/	//// /	/
(3)ตัวกำหนด (Demonstrative)	////	/		/
(4)คำบอกจำนวน (Numeral)	//// //		////	/
(5) คำแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive)	//// ////		///	
(6)คำสรรพนาม(Pronoun)	//// //// /		////	
(7)กริยาช่วยบอกมาลา (Modal)	//// /		//// //	//
(8)กริยาเอก(Primary verb)			//// //// ///	//
(9)กริยาหลัก(Main verb)			//// //// /	////
(10)ความสอดคล้อง ประธาน-กริยา(S-V agreement)	//		//// //// /	//
(11)กาล (Tense)	///		//// ////	//
(12)บุพบทวลี Prepositional Phrase	////		//// //	////
(13)หน่วยสร้างการมีอยู่ (Existential)	////	//	////	///

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มคำ ซึ่งจะเห็นว่าลักษณะของภาษาในระหว่างที่คงที่คือมีการใช้รูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ส่วนใหญ่ปรากฏในการใช้ตัวกำหนด การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้คำสรรพนาม การใช้กริยาช่วยบอกมาลา (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) ซึ่งคล้ายคลึงกับลักษณะของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูง ลักษณะที่เรียนรู้ได้แก่ การใช้คำบอกจำนวน การใช้กริยาเอก การใช้กริยาหลัก การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประธาน – กริยา การใช้กาล และการใช้บุพบทวลี ส่วนลักษณะที่ไม่คงที่ส่วนใหญ่ปรากฏในการใช้คำนำหน้านาม (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) สำหรับลักษณะคงที่ซึ่งเป็นรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งผู้วิจัยจัดเป็นลักษณะคงตัว พบในการใช้คำบอกปริมาณ ในงานเขียนชิ้นที่ 5 ของ L 3 การใช้ตัวกำหนดในงานเขียนชิ้นที่ 4 ของ L9 การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ในงานเขียนชิ้นที่ 5 ของ L 6

ลักษณะของภาษาในระหว่างที่คงที่ซึ่งเป็นรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายส่วนใหญ่พบในนามวลี ได้แก่การใช้ตัวกำหนด คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคำสรรพนาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การใช้ตัวกำหนด คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคำสรรพนามแล้ว ในที่นี้ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ ผู้วิจัยพบว่า L5, L7, L8, L9, L10, L11, L12, L14, และ L15 สามารถใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของในรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายในงานเขียนที่มีการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ (รายละเอียดในภาคผนวก ก.) สำหรับลักษณะที่ไม่คงที่ในการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของซึ่งพบเป็นส่วนน้อยในงานเขียนของกลุ่มคำได้แก่ การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของที่อยู่ในรูปของ Possessive genitive

สำหรับลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่ ส่วนใหญ่พบในนามวลี ในการใช้คำบอกจำนวน เป็นลักษณะของภาษาในระหว่างที่มีรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมายและเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายที่ปรากฏในงานเขียนชิ้นเดียวกันและงานเขียนคนละชิ้นกันซึ่งปรากฏในงานเขียนของกลุ่มคำตั้งแต่ชิ้นที่ 1 ถึงชิ้นที่ 10 ดังจะเห็นได้จากลักษณะของภาษาในระหว่างของ L1, L3, L5, L6, L7, L8, L10, L14, และ L15 (รายละเอียดในภาคผนวก ก.)

5.2.2 พัฒนาการของภาษาในระหว่างเฉพาะบุคคลของกลุ่มคำ

จากการวิเคราะห์งานเขียนของกลุ่มคำเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยพบว่าลักษณะของภาษาในระหว่างของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ลักษณะของภาษาในระหว่างที่พบมีทั้งลักษณะที่คงที่และไม่คงที่ ตัวอย่างเช่นลักษณะคงที่ในงานเขียนของคนที่ 3 และคนที่ 4 มีความแตกต่างกัน ลักษณะของภาษาในระหว่างที่คงที่ปรากฏในงานเขียนของคนที่ 3 ได้แก่ การใช้คำสรรพนาม ส่วนลักษณะของภาษาใน

ระหว่างที่คงที่ปรากฏในงานเขียนของคนี่ 4 ได้แก่การใช้คำบอกปริมาณ การใช้ตัวกำหนด การใช้คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำสรรพนาม ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนแต่ละคนมีพัฒนาการทางภาษาที่ต่างกัน ดังที่ได้แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 40 ลักษณะของภาษาในระหว่างเฉพาะบุคคลของกลุ่มต่ำ

Low	NP						VP					PP.	Exist.
	Art.	Quan.	Demon.	Num.	Poss.	Pron.	Mod.	Pri.	MV.	SV.	Tns.		
L 1	✓x	✓x	-	✓	x✓	x✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓x	x✓
L 2	x✓	✓	-	✓x	x✓	✓	✓	✓x	✓x	x✓	✓	✓x	✓
L 3	✓x	✓x	-	x✓	✓x	✓	✓x	x✓	x✓	x✓	x✓	✓x	x✓
L 4	x✓	✓	✓	✓	✓	✓	x✓	✓x	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓
L 5	✓x	x✓	✓	x✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	✓	x✓	x✓	✓x
L 6	✓x	✓x	-	x✓	x✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓x
L 7	✓x	✓	x✓	✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓	x✓	✓
L 8	✓x	-	✓	✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓	✓
L 9	x✓	✓	x	✓	✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓	✓
L 10	✓x	x✓	-	x✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓	x✓
L 11	x✓	x✓	-	x✓	✓	x✓	✓	x✓	✓x	x✓	x✓	x✓	x✓
L 12	x✓	x✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓	x✓	x✓
L 13	x✓	✓	-	x✓	x✓	x✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓	✓	✓
L 14	✓x	x✓	-	✓x	✓	✓	x✓	x✓	x✓	✓x	✓x	x✓	✓
L 15	✓x	x✓	✓	✓	✓	x✓	x✓	x✓	x✓	x✓	✓x	x✓	✓

เครื่องหมาย ✓ หมายถึงลักษณะคงที่มีรูปตรงกับภาษาเป้าหมาย

เครื่องหมาย x หมายถึงลักษณะคงที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย

เครื่องหมาย x✓ หมายถึงลักษณะที่ไม่คงที่ที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

เครื่องหมาย ✓x หมายถึงลักษณะที่ไม่คงที่ที่ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้

เครื่องหมาย - หมายถึงลักษณะที่ไม่ปรากฏในข้อมูล

ลักษณะของภาษาในระหว่างของผู้เรียนแต่ละบุคคลของกลุ่มคำ มีลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้ว ได้แก่ ลักษณะของภาษาในระหว่างของ L9, L12 และ L13 ส่วนลักษณะของภาษาในระหว่างที่ไม่คงที่และแสดงว่าผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ เช่น ลักษณะของภาษาในระหว่างของ L4 มีลักษณะที่ไม่คงที่และยังไม่เกิดการเรียนรู้ในการใช้กริยาเอก

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า L9 มีลักษณะของภาษาในระหว่างที่มีลักษณะคงที่ปรากฏเป็นส่วนใหญ่ ทั้งในการใช้นามวลี กริยวลี และบุพบทวลี ดังที่พบในตารางที่ 41 ต่อไปนี้

ตาราง 41 ลักษณะภาษาในระหว่างของ L9

L9	NP						VP					PP.	Exist.	
	Assign.	Art.	Quan.	Demon.	Num.	Poss.	Pron.	Mod.	Pri.	MV.	SV.			Tns.
L9.1	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
L9.2	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
L9.3	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
L9.4	x	✓	x	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
L9.5	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
L9.6	✓	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
L9.7	x	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
L9.8	✓	-	-	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-
L9.9	✓x	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-
L9.10	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	x✓	✓	✓x	✓	✓	-

ลักษณะของภาษาในระหว่างที่ปรากฏในตารางดังกล่าว แสดงให้เห็นได้ว่า L9 นี้ มีลักษณะภาษาในระหว่างที่มีลักษณะคงที่ทั้งในการใช้นามวลี กริยวลี และบุพบทวลี

ในการใช้นามวลีลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่พบนั้นก็คือการใช้รูปที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ในด้านของการใช้คำบอกปริมาณ คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ การใช้

คำสรรพนาม ทางด้านการใช้กริยาวลีลักษณะคงที่ที่ตรงกับภาษาเป้าหมายที่พบ ได้แก่ การใช้กริยาวลีช่วยบอกมาลา การใช้กริยาเอก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา ส่วนลักษณะคงที่ในด้านการใช้บุพบทวลีและหน่วยสร้างการมีอยู่ก็พบว่าปรากฏด้วยเช่นกัน ลักษณะไม่คงที่ซึ่งพบเป็นส่วนน้อยได้แก่ การใช้กริยาหลัก และการใช้กาล ส่วนลักษณะคงที่ซึ่งเป็นรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายและพบในงานเขียนชิ้นเดียวได้แก่การใช้ตัวกำหนด ในประโยค * I get bored easily when I do all kinds of this things. ทั้งนี้จากการบันทึกและติดตามกลุ่มตัวอย่างทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน ผู้วิจัยพบว่า L 9 เป็นผู้ที่มีความสนใจและใส่ใจในการเรียนในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังเคยเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษที่ประเทศนิวซีแลนด์เป็นระยะเวลา 3 เดือนอีกด้วย ดังนั้นความสนใจและความเอาใจใส่ อีกทั้งการได้มีโอกาสไปสัมผัสกับภาษาในสังคมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาและมีลักษณะของภาษาในระหว่างที่ตรงกับภาษาเป้าหมายมากกว่าลักษณะที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมาย

5.3 พัฒนาการของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ตั้งแต่งานเขียนชิ้นที่ 1 ถึง งานเขียนชิ้นที่ 10 ซึ่งพบลักษณะของภาษาในระหว่างมีทั้งลักษณะที่คงที่ และลักษณะที่ไม่คงที่ ลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำส่วนใหญ่เป็นการใช้นามวลี ซึ่งมีความแตกต่างกัน กล่าวได้ดังนี้

ลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่มีรูปแบบตรงกับภาษาเป้าหมายและพบเป็นส่วนใหญ่ในกลุ่มสูงในนามวลีได้แก่ การใช้ตัวกำหนด คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำสรรพนาม ส่วนลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่พบในกลุ่มต่ำในการใช้นามวลี ได้แก่ การใช้คำบอกจำนวน การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำสรรพนาม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ซึ่งปรากฏเฉพาะในกลุ่มสูง

ส่วนลักษณะที่ไม่คงที่ของภาษาในระหว่างที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ส่วนใหญ่ปรากฏในการใช้กริยาวลี บางส่วนปรากฏในการใช้นามวลีและบุพบทวลี ในกลุ่มสูงผู้วิจัยพบว่า ลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาวลี ได้แก่ การใช้กริยาช่วยบอกมาลา การใช้กริยาเอก การใช้กริยาหลัก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา การใช้กาล และการใช้บุพบทวลี ส่วนนามวลีที่มีลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่างปรากฏในการใช้คำนำหน้านาม ส่วนในกลุ่มต่ำ ลักษณะที่

ไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้กริยาวิลี ได้แก่ การใช้กริยาช่วยบอกมาลา การใช้กริยาเอก การใช้กริยาหลัก การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา และการใช้กาล นอกจากนี้ยังพบลักษณะไม่คงที่ของภาษาในระหว่างในการใช้บุพบทวิลี และหน่วยสร้างการมีอยู่ด้วย ดังที่สรุปไว้ในตาราง 42 ต่อไปนี้

ตาราง 42 ลักษณะของภาษาในระหว่างที่มีลักษณะคงที่และไม่คงที่ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

ลักษณะที่คงที่		ลักษณะที่ไม่คงที่	
กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
1)การใช้ตัวกำหนด	1)การใช้คำบอกจำนวน	1)การใช้กริยาช่วยบอกมาลา	1)การใช้กริยาช่วยบอกมาลา
2)การใช้คำบอกจำนวน	2)การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2) การใช้กริยาเอก	2)การใช้กริยาเอก
3)การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ	3)การใช้คำสรรพนาม	3)การใช้กริยาหลัก	3)การใช้กริยาหลัก
4) การใช้คำสรรพนาม		4)การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา	4)การแสดงความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา
5)การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่		5) การใช้กาล	5)การใช้กาล
		6) การใช้บุพบทวิลี	6)การใช้บุพบทวิลี
		7)การใช้คำนำหน้านาม	7)การใช้คำนำหน้านาม
			8)การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่
			9) การใช้ตัวกำหนด

จากตารางข้างต้น อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มสูงมีพัฒนาการทางภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ เมื่อพิจารณาจากลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างในรูปแบบที่ตรงกับภาษาเป้าหมาย ผู้วิจัยพบว่าลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำต่างกันในเรื่องของการใช้ตัวกำหนด และการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ซึ่งลักษณะของภาษาในระหว่างในการใช้ตัวกำหนดและการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่พบในงานเขียนของกลุ่มสูงเป็นลักษณะคงที่ แต่การใช้ตัวกำหนดและการใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ที่พบในงานเขียนของกลุ่มต่ำเป็นลักษณะที่ไม่คงที่

ส่วนลักษณะที่ไม่คงที่ที่ผู้เรียนยังไม่เรียนรู้และปรากฏเป็นส่วนมากคือการใช้คำนำหน้านาม ซึ่งผู้วิจัยพบว่าลักษณะไม่คงที่ในการใช้คำนำหน้านามปรากฏในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำเป็นลักษณะของภาษาในระหว่างที่ปรากฏในงานเขียนของกลุ่มสูงจำนวน 11 คน และปรากฏในงานเขียนของกลุ่มต่ำจำนวน 9 คน ทั้งนี้จากการวิเคราะห์งานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มผู้วิจัยพบว่าลักษณะไม่คงที่ในการใช้คำนำหน้านามที่ปรากฏในกลุ่มสูงเป็นส่วนมากนั้น เนื่องมาจากการที่กลุ่มสูงมีความสามารถทางภาษามากกว่ากลุ่มต่ำซึ่งพิจารณาจากจำนวนประโยคที่ปรากฏในงานเขียน และการใช้โครงสร้างทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่ากลุ่มต่ำ ปัจจัยดังกล่าวทำให้ลักษณะไม่คงที่ในการใช้คำนำหน้านามปรากฏในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างที่มีรูปเบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายในกลุ่มสูงและในกลุ่มต่ำซึ่งถือว่าเป็นลักษณะคงตัว ในกลุ่มสูงได้แก่การใช้คำนำหน้านามของ H 1 มีลักษณะไม่คงที่ปรากฏในงานเขียนขึ้นเดียวกัน ยกเว้นขึ้นที่ 2 และขึ้นที่ 7 (ดังที่ปรากฏในตาราง 33) การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ของ H5 ในกลุ่มต่ำได้แก่การใช้คำบอกปริมาณ ในงานเขียนขึ้นที่ 5 ของ L 3 การใช้ตัวกำหนดในงานเขียนขึ้นที่ 4 ของ L9 และ การใช้หน่วยสร้างการมีอยู่ ในงานเขียนขึ้นที่ 5 ของ L 6

จากการศึกษาลักษณะของภาษาในระหว่างทั้งลักษณะที่คงที่และไม่คงที่ สามารถแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้ เนื่องจากลักษณะคงที่ของภาษาในระหว่างเป็นสิ่งที่แสดงว่าผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้แล้ว ส่วนลักษณะที่ไม่คงที่ของภาษาในระหว่างแสดงให้เห็นว่าภาษาของผู้เรียนมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลาตามที่คอร์ดอร์ (Corder, 1974) เรียกว่าช่วงปรับเปลี่ยน (Transitional competence) ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้เรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาไปตลอดช่วงที่มีการเรียนภาษา และสร้างระบบภาษาของตนขึ้นมา ในช่วงที่ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ ผู้เรียนอาจแก้ไขข้อผิดพลาด แต่ในขณะเดียวกันก็จะมีข้อคิดใหม่เพิ่มขึ้นมาเมื่อเรียนรู้ใหม่ เช่นเดียวกับลาร์เซน - ฟรีแมนและลอง (Larsen-Freeman and Long , 1991) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาไม่ได้อยู่ในลักษณะเส้นตรงเสมอไป บางครั้งผู้เรียนก็อาจถอยและทำความเข้าใจความผิดซ้ำได้อีก ดังนั้นการศึกษารายภาษาในระหว่างในเชิงต่อเนื่องระยะยาว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงพัฒนาการในการเรียนภาษาของผู้เรียนว่าลักษณะใดบ้างเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้แล้ว ลักษณะใดบ้างที่เป็นลักษณะที่ไม่คงที่ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้อยู่ และลักษณะใดบ้างเป็นลักษณะที่คงตัว ซึ่งเป็นรูปแบบที่เบี่ยงเบนจากภาษาเป้าหมายซึ่งผู้เรียนจะเก็บเอาลักษณะคงตัวนี้ไว้ตลอดระยะเวลาที่มีการเรียนภาษา